

Priznati moramo, da ima mena generacij in vrednot svojo časovno dinamiko, ki obsega vedno krajša časovna razdobja. Vendar je prav radi tega treba imeti neko vero v lastno vrednost, ki jo sicer često poudarjamo, ne da bi bili iskreno prepričani o njej. Tudi zavest psihološke eksistence naroda je treba spoznati kot osebno resnico, kot osebno doživetje, sicer je tudi priznavanje te zavesti varanje samega sebe.

Dasi sem gotovo to ali ono stvar, ki sem jo zgoraj omenil, bolj poudaril zategadelj, da so posledice bolj očite in rešitev bolj konkretna, je končno važno le eno: najti je treba izhod iz majhnega življenja današnjih dni, zaživeti v novem življenjskem zanosu in dvigniti etično vrednost slovenskega človeka do najvišje usojene popolnosti.

POLETNI DAN

JERN LEDINA

*Jaz orjem očetove njive.
Po starem načinu grem po razoru,
s plugom in brano tkem nove oblike
v zelen okvir in zeleno osnovo.*

*Na dvignjenem valu pojoče ravnine
pa orje Francè Dobrijan, poznam ga po konjih;
glasno jim kliče: hot, stara, ko obrača
— živa podoba očeta orača,
ki lani je zadnjič tam njive oral. —
Enako nad plugom sloniva na krajih
in kar na vseh njivah oko še spozna jih
eno z menoj so, enega morja so val.*

*Jaz sejem na očetove njive semena...
V ritmu pradavnem grem, zrna spuščam iz roke
— razor in lehe sprejemajo vase otroke. —
Kot sejem jaz, seje Francè Dobrijan.
Sejalci v zamahu odpiramo dlan
in čutimo: biti — ustvarjati naša je slast.
Jeseni: preden na Grintavcu rebra so bela;
spomladi: ko bukev na Humu ni še zelena
v nadržje zemlje izročamo rast...
Oblaki in zemlja — vse diha z menoj,
orač in sejalec — so eno z menoj.
Enako do bóli nam zemlja je sveta,
ko nas prevzema gorje vse do dna.
V strastno ljubezen so nam srca zajeta
za izdana, prekleta, razbičana tla.*